

ВЕТРОВ Петро Сидорович (29. 06(12. 07). 1911, м. Армавір, нині Краснодар. краю, РФ — 07. 05. 1980, м. Ворошиловград, нині Луганськ) — актор, режисер.

Чоловік [Є. Ветрової](#). Народний артист УРСР (1954). Закін. Школу актор. майстерності у Ленінграді (нині С.-Петербург, 1935; курс Б. Смирнова). Дебютував 1935 в Ленінгр. театрі ім. Ленін. комсомолу. Працював у Ворошиловгр. ТЮГу (1937–44, від 1941 — худож. кер.), Кіровогр. рос. драм. театрі (1944–50), Одес. театрі Рад. армії (1950–52); очолював Ворошиловгр. (1952–59), Донец. (м. Жданов, нині Маріуполь; 1960–63) рос. драм.

театри, рос. та укр. трупи Ворошиловгр. (1963–67, 1970–78), Донец. (1968–69) муз.-драм. театрів. Реж. діяльністю почав займатися від 1939. Здійснив постановки понад 100 вистав і зіграв бл. 200 ролей.

Основні ролі

Річард («Учень диявола» Б. Шоу), Корчагін («Як гартувалася сталь» за М. Островським), Платон («Платон Кречет» О. Корнійчука), Жадов («Доходне місце» О. Островського), Годун («Розлом» Б. Лавреньова), Петруччіо («Приборкання норовливої» В. Шекспіра).

Основні вистави

«Слуга двох панів» К. Гольдоні (1940), «Макар Діброва» О. Корнійчука (1948, гол. роль), «Дядя Ваня» А. Чехова (1949, Астров), «Порт-Артур» О. Степанова, І. Попова (1953), «Марія Тюдор» В. Гюґо (1955), «Веселка» М. Зарудного (1959), «Зикови» та «Варвари» М. Горького (1964), «Голубі олені» О. Коломійця (1972).

Рекомендована література

1. Майстри української радянської сцени. К., 1962;
2. Ягнич Ю. Штрихи портрета // Донбасс. 1962. № 3;
3. Долинська О. Експонати Петра Ветрова // УТ. 1971. № 5.

[Т. Г. Какоб'ян](#)

Бібліографічний опис:

Ветров Петро Сидорович / Т. Г. Какоб'ян // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2005. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-33882>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).